

mají býti sjednoceny právní normy, ponechané v platnosti zákonem ze dne 28. října 1918, čís. 11 Sb. z. a n., pokud jsou dosud platny a nesjednoceny.

§ 2.

Působnost zmíněná v §u 1 netýče se zejména:

a) případů, kdy určité právní poměry jsou dosud upraveny právními normami toliko jednoho z obou převzatých právních řádů (rakouského a uherského);

b) případů, ve kterých nejde jen o sjednocení dosavadních právních předpisů, nýbrž o jejich reformu;

c) zákonův a nařízení, upravujících nové právní poměry, vzniklé po 28. říjnu 1918;

d) nařízení, která budou vydána, aby se provedly zákony sjednocené.

§ 3.

Osnovy zákonův a nařízení, pokud mají za předmět též úpravu poměrů na Slovensku a Podkarpatské Rusi, jest sdělití včas ministerstvu pro sjednocení zákonův a organizace správy, aby se mohlo o nich vyjádřiti.

Podle potřeby jest vzhledem k významu věci přizvati ministerstvo pro sjednocení zákonův a organizace správy k součinnosti již za přípravných prací.

§ 4.

Sjednocení právních norem (§ 1) jest prováděti za součinnosti ostatních ministerstev, případně též jiných úřadův a odborníků, pokud by šlo o předpisy týkající se účetnictví a kontroly za součinnosti Nejvyššího účetního kontrolního úřadu, dle pořadu, který vypracuje ministerstvo pro sjednocení zákonův a organizace správy v dohodě s ostatními ministerstvy a schválí vláda.

Od tohoto pořadu lze se uchýliti, jakož i sjednocení ponechati ministerstvu odbornému jen v případech nutné potřeby. Nedojde-li k dohodě mezi zúčastněnými ministerstvy, rozhodne vláda.

§ 5.

Pokud některá ministerstva již sama zahájila práce, náležející dle §u 1 do oboru působnosti ministerstva pro sjednocení zákonův a organizace správy, jest tomuto ministerstvu poskytnouti co nejširší účast na jejich dokončení.

§ 6.

Nařízení toto nabývá účinnosti dnem vyhlášení a provéstí je ukládá se vládě.

Udržal v. r.,

jako náměstek předsedy vlády, spolu za ministra zahraničních věcí a jako ministr národní obrany.

Dr. Dolanský v. r.,

též za ministra šrámka.

Černý v. r.

Habrman v. r.

A. Novák v. r.

Dr. Šrobár v. r.

L. Novák v. r.

Staněk v. r.

Dr. Mičura v. r.

Srba v. r.

Tučný v. r.

Dr. Vrbenský v. r.

Dr. Dérer v. r.

502.

Vyhláška ministra zahraničních věcí ze dne 28. prosince 1921

o přístupu republiky Československé k mezinárodní úmluvě o jiskrové telegrafii, uzavřené v Londýně dne 5. července 1912.

Na základě článku 20. smlouvy mezi čelnými mocnostmi spojenými a sdruženými a Československem, podepsané dne 10. září 1919 v St. Germain-en-Laye, schválené Národním shromážděním dne 7. listopadu 1919 a ratifikované prezidentem republiky dne 10. listopadu 1919, přistoupila republika Československá notou ministerstva pošt a telegrafů ze dne 6. března 1920, č. 13.666/VII-20, k mezinárodní úmluvě o jiskrové telegrafii, uzavřené dne 5. července 1912 v Londýně mezi Německem a německými ochrannými územími, Spojenými Státy Americkými a državami Spojených Států Amerických, republikou Argentinskou, Rakouskem, Uherskem, Bosnou a Hercegovinou, Belgií, Belgickým Congem, Brasilií, Bulharskem, Chile, Dánskem, Egyptem, Španělskem a španělskými osadami, Francií a Alžírem, Francouzskou Západní Afrikou, Francouzskou Střední Afrikou, Indo-Čínou, Madagaskarem, Tunisem, Velkou Británií a rozličnými Velko-Britskými osadami a chráněnými územími, Jihoafrickou Unií, Australským svazem Států, Kanadou, Britskou Indií, Novým Zelandem, řeckem, Itálií a italskými osadami, Japonskem a Chosenskem, Formosou, Japonským Sachalinem a najatým územím Kvantungským, Marokem, Monakem, Norskem, Nizozemskem, Nizozemskou Indií a osadou Curaçao, Persií, Portugalskem a Portugalskými osadami, Rumunskem, Ruskem a ruskými državami a ochrannými územími, Republikou Saint Marino, Sia-

mem, Švédskem, Tureckem a Uruguayskem (vyhlášené v rakouském říšském zákoníku z roku 1913 pod č. 105 a ve Sbírce zákonů uherských zák. čl. XVI. z roku 1914).

Přístup byl potvrzen přípisem Foreign Office v Londýně ze dne 18. listopadu 1920, č. T. 13.055/4138/350, a nabyl mezinárodní působnosti dnem 23. dubna 1920.

Vyhlašuje se s tím, že k úmluvě přistoupily tyto státy: Království Srbů, Chorvatů a Slovinců (17. června 1919), Equador (17. dubna 1920), Venezuela (13. srpna 1920), Čína (1. září 1920), Polsko (7. ledna 1921), Svobodné město Gdansk (22. června 1921).

Dr. Beneš v. r.

503.

Vyhláška ministerstva vnitra v dohodě s ministerstvem financí ze dne 31. prosince 1921,

že se opravuje chyba tisku ve finančním zákoně republiky československé pro rok 1922, kterým se stanoví státní rozpočet a rozpočet státních investic pro tento rok.

Ve finančním zákoně pro rok 1922, kterým se stanoví státní rozpočet a rozpočet státních investic pro tento rok, vyhlášeném pod čís. 470 v částce 126 Sb. z. a n. dne 29. prosince 1921, má býti v nadpise, v třetím řádku: „19. prosince 1921“ a nikoli „19. listopadu 1921“.

Černý v. r.

A. Novák v. r.

504.

Zákon ze dne 20. prosince 1921,

kterým se upravuje povinnost vrátiti nebo vydati věci movité pro státy oprávněné k jejich požadování.

Národní shromáždění republiky československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

Držitelé věcí movitých, které stát československý jest povinen (— na základě jím uzavřených mírových smluv, ukončujících světovou válku, a mezinárodních smluv, které směřují k jejich provedení nebo jsou v souvislosti s nimi —) vrátiti nebo vydati jiné-

mu státu, jsou povinni vydati ony věci státu československému podle ustanovení tohoto zákona, bude-li oprávněný stát žádati jejich vrácení nebo vydání.

§ 2.

(1) Za věci vydané poskytnouti jest zpravidla náhradu.

(2) Nabyli-li kdo věci bezprávně anebo mohl-li při náležitě opatrnosti věděti, že věci bylo nabyto bezprávně, nemá nároku na náhradu.

(3) Jde-li o věci, jichž jest k dalšímu provozování živnosti nebo podniku nezbytně třeba, budiž dbáno toho, aby provoz podniku vydáním věci netrpěl.

(4) Nevyhověli-li držitel povinnosti přihlašovací podle § 3 tohoto zákona, budiž mu náhrada — má-li na ni nárok — vyměřena částkou o třetinu nižší. Mimo to bude povinen nahraditi veškeré útraty celého řízení, vzešlé opomenutím přihlášky.

(5) Náhrada za odvedené výrobní prostředky bude vyplacena pouze na opatření náhradních prostředků výrobních.

§ 3.

Vláda se zmocňuje, aby pro věci podle § 1 požadované stanovila nařízením povinnost jejich držitelů přihlásiti je k soupisu ve stanovené lhůtě a aby vydala zákaz jejich vývozu.

§ 4.

Držitelé věcí, o kterých lze z okolností známých příslušným úřadům míti za to, že spadají pod ustanovení § 3, jsou povinni dovoliti úředním orgánům přístup do místností nebo na pozemky, kde tyto věci jsou, dovoliti prohlídku a zjištění jejich totožnosti a předložiti doklady o jejich nabytí. K této prohlídce možno přibrati bývalé držitele nebo jejich nástupce neb zástupce.

§ 5.

(1) O povinnosti k vydání věci rozhodne s konečnou platností politický úřad II. stolice po vyšetření, k němuž může zmocniti politický úřad I. stolice. Výkon nálezu o vydání věci náleží politickému úřadu I. stolice.

(2) O výši náhrady rozhodne okresní soud, v jehož obvodu věc leží, v řízení nesporném, vyslechna znalce.